

Op jezelf leren vertrouwen in Parijs

Deze columniste verhuist voor het eerst in haar leven met een enkeltje op zak naar het buitenland. En wel naar een land wat ontzettend veel betekend heeft voor de muziek en pianistiek in Europa. Toch vroeg een dame uit een seniorenkoor in Zandvoort tijdens onze laatste repetitie op vrij minachtende toon: “Wat heeft Parijs daar wat wij hier niet hebben?” Een terechte vraag, hoewel ik al een paar jaar mijn antwoord denk klaar te hebben.

Een verandering kan even goed zijn als rust nemen. Mijn wens te wonen en te werken in Parijs begon met de ‘Kunstreis’ van de vierdeklassers van het Barlaeus ymnasium in 2015. Wat was ik als toerist onder de indruk van het *carte postale* die de hoofdstad op het eerste gezicht uitstalde! Tot mijn grote plezier ben ik achter de minder glamoureuze kanten van Parijs gekomen toen ik daar woonde in 2019 tijdens mijn Erasmus Exchange aan het conservatorium daar. Eigenlijk telden die drie maanden niet echt, iedereen is toch net iets geduldiger omdat ze horen dat je buitenlands bent (of niet). Nu heb ik geen excuses meer. De meeste Fransen vragen inmiddels of ik ‘Francophone’ ben. Mijn dank gaat uit naar een intense vocabulaire studie en het DELF examen, het officiële examen om je taalbeheersen aan te tonen. Het voelt goed die kant op te gaan zonder einddatum, mét een beurs van de Franse regering en een toelating tot de Faculteit Cultuurwetenschappen aan de *Sorbonne Université*. Ik kijk ernaar uit me die stad eigen te gaan maken en daarmee op mijn manier misschien een beetje bij te dragen aan de interculturele relaties tussen Frankrijk en Nederland.

Hoewel niet heel ver uit elkaar, ben ik elke keer weer verbaasd als ik na drie uur in de Thalys vanuit Amsterdam op het majestueuze Gare du Nord aankom. Die verbazing is door te trekken naar alle andere aspecten van de Franse culturele context en de passie en de ogenschijnlijke moeiteloosheid van de Parijzenaren. ‘Ik kan ze heus wel bijbenen’, zeg ik tegen mezelf. Ze vragen het immers van je, ze eisen het zonder een woord te uiten. En als zij het niet doen, doet hun hoofdstad dat wel: snel lopen in de *métro*, werken tot tien uur ’s avonds (*optreden, boulot!*) en als het maar even kan een *apéro* meepakken. Vechten voor alles, maar dan ook alles. Een pakketje ophalen? Oh wee als je de verkeerde ophaal code toont! Op die momenten wordt er iets gevraagd van je flexibiliteit en ben ik dankbaar voor de vorming van mijn integratief wereldbeeld.

Tot nu toe heb ik Parijs ervaren als een memorabele plek om op jezelf te leren vertrouwen en je eigen ontwikkeling te respecteren. Ik kom daar simpelweg dichterbij mezelf. Nederland is nu eenmaal comfortabel – ik ben er opgegroeid, ik hoef niet meer na te denken. In Parijs is dat anders. Ik voel het nu al: het heen-en-weer reizen tussen Frankrijk en Nederland voor audities en toelatingsexamens in de afgelopen zes maanden heeft me een bepaalde openheid gegeven. Een bereidheid te omarmen en samen te werken, tegengesteld aan mijn instincten. Gebeurt alle groei niet op de grens van onze comfort zone? Ik kom er alleen achter door het gewoon te doen.

MARIA NIKIFOROV